

KONEC VELKÉ STAVBY

Gn 11,1-9

V uplynulých dnech jsme byli svědky velkého projektu. Děti stavěly město. Stavba městečka dopadla dobře, jak před sebou vidíme. Slyšeli jsme dnes biblický příběh, který byl také plný stavění, ale dopadlo to tam podstatně hůře. Je to pradávný příběh, děti, který nemohou pamatovat ani vaši rodiče, ani dědečkově, dokonce ani pradědečkové. Mluví se v něm o době, kdy země ještě nebyla rozdělena na státy a národy jako dnes. Četli jsme tam, že lidé drželi pohromadě. Řekneme si, že to bylo jistě dobré a lepší, než když jsou dnes lidé rozděleni na národy a kmeny, mají své vlastní jazyky a navzájem si nerozumějí. Ale ne všechno, co vypadá jako dobré, také skutečně dobré je. Tehdy sice lidé drželi pospolu, byli jednomyslní, ale spojili se v nedobrému úmyslu. Vytvořili si plán, který jim nakonec nepřinesl nic dobrého, jen samé trápení. A přitom to byl velkolepý plán: „*Vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi*“ (v. 4).

To je zvláštní projekt, vidíte? Město k bydlení, to ještě chápeme. Nakonec i stavba věže dává smysl. Každé pořádné město mělo nějakou tu věž. Bylo odtud vidět do daleka a mohlo se tak včas odhalit blížící se nebezpečí. Ale proč u všech všudy chtěli stavět věž tak vysokou, až se dotkne samého nebe? Tady už nešlo jen o to vidět do širokého okolí. Tady šlo o víc. Chtěli si „udělat jméno“, čteme tam. Dosud zřejmě bezcílně bloudili světem a toužili zajistit si budoucnost. Ovšem po svém! Nikdo nám do toho nebude mluvit. I to nebe si nakonec podrobíme. Naše věž bude spojovat nebe se zemí. Všechno bude naše, nebe i země. Vlastní silou si vybudujeme jméno a zajistíme se na věky. To, co tehdy lidi vedlo ke stavbě města a věže, byla jednoduše pýcha. Můžeme všechno. Nic a nikdo nás nezastaví. Neznáme žádná omezení a žádné hranice. Tento biblický příběh není proti pokroku. Problém nebyl v tom, že lidé zlepšili technologie, že namísto obyčejného kamení začali vyrábět cihly, ani v tom, že chtěli stavět město a věž. Dokonce ten problém nebyl ani v tom, že chtěli být na své dílo hrdí a že si chtěli vytvořit nějaké bezpečné místo pro život. Ale lidé tehdy ztratili pokoru. Pokora znamená nezbláznit se a nezačít ze sebe dělat něco víc, než jsem. Bible nám k tomu říká: „*Bůh je v nebi a ty na zemi, tak ať jsou nemnohá tvá slova*“ (Kaz 5,1). Na to lidé tehdy zapomněli. Zapomněli na to, že nejsou svrchovanými pány a že mají zodpovědnost vůči někomu ještě vyššímu, než jsou oni sami.

Tehdy to dopadlo neslavně. Pán Bůh sestoupil, aby se podíval na město a na věž, které stavěli. Ale viděl ještě hlouběji. Viděl do jejich srdcí a myšlenek. Viděl, že když se něco nestane, doženou to lidé do strašných konců. Proto jim zmátl řeč, aby si navzájem nerozuměli a rozehnal je po celé zemi. Tak si to děti představte. Je to jako kdybyste jednoho dne přišli za svým kamarádem a chtěli mu povědět třeba jaký nový film jste viděli, nebo jakou novou hračku jste dostali. Ale on by na vás koukal, nechápal a začal by na vás mluvit úplně jinou, vám neznámou řečí. Už byste si nepopovídali. A tak i ti stavitelé města a věže jednoho dne vidí, že už si vůbec nerozumějí. Stavbyvedoucí chtěl ráno rozdat práci a dělníci nevěděli, co mají dělat. Proč na ně šéf najednou mluví takovou hatmatilkou, když ještě včera mluvil normálně. Chtěli se o tom poradit mezi sebou, ale zjistili, že ani mezi sebou si nerozumí. A tak, co jiného z toho všeho mohlo vzniknout, než jeden veliký, ohromný zmatek. Však to místo také tak pojmenovali: Babel, což znamená zmatek. Lidé se nakonec rozešli každý do jiného koutu světa. Tam, kde si lidé o sobě začnou myslet víc, než je zdrávo, tam vždycky nakonec přichází nějaký zmatek. Lidé si přestávají rozumět. Určitě jste se i vy děti už někdy setkali s někým nafoukaným, s někým, kdo si o sobě myslel kdoví co. A asi jste také poznali, jak je to s takovým člověkem nebo kamarádem těžké a složité. Také v tom našem starém příběhu si začali lidé o sobě myslet víc, než se slušelo, a vznikly z toho nakonec jenom zmatky a trápení.

Tehdy Pán Bůh sestoupil, aby viděl to nafoukané dílo. Lidé se chtěli vysokou věží dostat až do nebe, ale bylo to bláhové snažení. Je v tom i kus humoru. Jako by Pán Bůh musel ještě hodně sestoupit, aby na tu jejich věžičku, která se jim jevila jako velmi vysoká, vůbec viděl☺ A to jejich nabubřelé dílo jim přerušil. Ukázal jim, že by na to měli jít jinak. S pokorou. A především s Boží pomocí. S tou oni moc nepočítali. V Bibli se také píše: „*Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé*“. My lidé se namáháme, snažíme, děláme, co můžeme, a je to naprosto v pořádku. Má to tak být. Ale přesto bychom se o něco důležitého připravili, kdybychom si mysleli, že jsme na všechno jenom sami a že jen na nás záleží. Smíme a můžeme důvěřovat také v Boží pomoc. Kdyby s tím počítali stavitelé v našem příběhu, dopadlo by jejich snažení určitě lépe. Jejich věž by možná nebyla tak vysoká, jak si přáli. Nebylo by toho ale ani zapotřebí. Kdyby věděli, že Pán Bůh se k nim sklání a chce jim pomáhat, nemuseli by stavět věž až do nebe. Věděli by, že Pán Bůh je už dávno s nimi. Ale oni chtěli na Pána Boha vyvrát, a ne ho poslouchat a důvěřovat mu.

Také náš život může být takovým projektem, takovou stavbou. Každý den jako jedna cihla, kterou přidáváme k těm předchozím. A něco z toho roste. A jistě si přejeme, aby to bylo, co nejlepší, aby nám to nespadlo. Přejí nám všem, abychom ve svém životě mohli cítit, že na to nejsme sami. Ježíš, Boží Syn, nám ukázal, že nás Pán Bůh má moc rád a že nás drží pevně ve svých rukou. Nemusíme stavět „schody do nebe“, protože Pán Bůh k nám přišel sám. Je nám na blízku. Proto mu můžeme důvěřovat a nemusíme se bát.